

Till Svartlösa Häradsrätt!

Såsom ett tillägg till mina förut meddelade levnadsomständigheter, ber jag få upplysa om några förhållanden, som torde kunna utgöra en förklaringsgrund till mina bevägnade lagöverträdelser.

Nå jag kom från föräldrahemmet till min morbröders familj, var jag ännu blott ett barn. I denna familj kände jag mig från början som en slags utbördning eller nådehjon, vilket jag även då och då av familjens medlemmar indirekt erinrades om. Som jag av naturen hade ett känsligt sinne, kände jag mig djupt olycklig över nyssnämnda förhållande och slöt mig inom mig själv, så mycket som möjligt dragande mig från familjens umgänge. Emellertid utövade arbetarne å min morbrors verkstad ett högt skadligt inflytande å min karaktärsutveckling. Så som lärde jag att supa. Jag var ej mer än 13 å 14 år gammal, då jag, hur otroligt det än låter, på arbetarnes uppsmarningar kunde på en gång dricka ur ett helt dricksglas kognac eller brännvin, och det kände, att jag ibland var bokstaveligen dödfull. Då hade dessa mina "vänner" roligt. Jag var deras "pajas". Och på sådant sätt fortgick det under de 5 år jag

vistades i denna familj. Efter denna tid
hödde man ej längre vittala mig att förtä
spirituosa; jag har ^{förtärt sådana} gjort ~~det~~ av egen böje.
Efter mitt avflyttande till Stockholm
min benägenhet för dryckenskap haft
skilt tillfälle att utvecklas. Sedan min
första principal i huvudstaden, sakför
ren P. Bernschöld, bidrog kraftigt åt
nära dryckenskapsbegäret hos mig. Denna
person, en f. d. handlande från landsorten
älskade att kalla sig "häradshövding" och
utövade ett slags advokatpraktik, som i ve
ligheten ej var annat än lagvängarens av
värsta kaliber. Han tillhandgick sina
enter med "goda råd" om huru de genom
bokföring, mened o. s. v. skulle "klara sig"
och dessutom förtjäna en förmögenhet på
kuppen. Och denne min principals affärer
uppgjordes i allmänhet vid kognacs glasser
ity att såväl advokat som klient behöfde
vara i en viss "stämning" för att på bästa
sätt kunna tolka lagen. — I förbiga
ende sagt fick denne min principal se
mera tillfälle att på Långholmen ytterlig
re begrundade lagen. — För min del
stod jag då ej min principals advokat
tillfullo, men jag förstod tyvärr lärem
att på min chefs önskan "skåla" och un
derhålla klienterna, varvid jag av prin
cipalen titulerades och presenterades
"kandidat". —

Tiden före min första lagöverträdelse
höll jag på att ^{och svälta} frisa ^{ihjäl}, — det var
tiden 1898 och jag stod utan bostad och
resurser i öfrigt. — Detta drev mig in på

brottets bana. Sedermere har jag efter
utståndet fängelsestraff stått lämnad åt mig
själv, att utan resurser eller rekommenda
tioner arbeta mig upp. Sv mina anhöriga
har jag de senare åren varit övergiven,
och för öfrigt sakna de resurser att hjälpa,
om jag undantages en morbror, som är en av
cheferna i ett av Sveriges största affärsföre
tag, men som på grund av denna höga
ställning naturligtvis ej vidkännes min släkt
skap. Som jag av naturen har en svag ka
raktär och då fängelselivet just ej varit
ägnat att vare sig kroppsligen eller andligen
förbättra mig, har jag ej haft kraft att efter
frigivandet ur fängelset arbeta mig upp. Vis
serligen har jag gjort försök att på ärligt sätt
reda mig. Något tyngre kroppsarbete har
jag ej kunnat taga mig till med, men jag har
försökt mig på något agenturarbete, mestadels
annonsagentur. Jag har dock haft svårt att
ständigt hålla mig nykter, ibland har jag för
tärt spirituosa och då har mörkerets andemak
ter fått överhanden över mig, ty i sådana
stunder har jag förfalskat annonsrekvisitioner
på vilka jag uppbrutit provisionsmedel, och
som sedermera kostat mig åratals fängelse.
I fullt nyktert tillstånd har jag aldrig be
gått en oärlig handling och jag har gjort mig
omtyckt av mina principaler och alla som
kommit i beröring med mig. Det finnes prin
cipaler som fått tårar sedan de anmätt
mig hos polisen, men de ha efter egen ut
saga anmätt mig emedan de trots fängelse
livet skola förbättra mig. Men min erfa
renhet och åsikt är, att vad som skall för

bättre en persons karaktär är icke en institution sådan som t. ex. fängelset, utan ett personligt moraliskt stöd och människohärbarmhet. Men detta har jag aldrig kommit i åminnet sedan den tid jag satt i min kånä, och detta är 25 år sedan. —

Numera äger jag emellertid jämförelsevis större förutsättningar att arbeta mig än förr, ty med åren har min karaktär något stadgats, varjämte jag nu något sådant kan ett hantverk. Men jag försjunker stundom i ett djupt svärmod och grubbel, ja till och med levnadströtthet, och sådana stunder äro farliga om jag ej är fullt nykter. De var i ett sådant abnormt själstillstånd jag bezeich den lagöverträdelse för vilken jag nu står tilltalad.

Emellertid vill jag vid kommande frigivning genast ingå i en nykterhetsorden och där söka ett stöd för mitt beslut att för framtiden iakttaga absolut nykterhet. Jag är visserligen en svag viljekraft, men en livlig åstundan att bli en god människa. Den sed jag afgivit till den unga kvinnan jag hyser en djupare kärlek för, vill jag för framtiden heligt hålla.

Vördsammast
Ture Albert Teodor Danielson